

Гео Милев

Юни

Един луд, един цар Лир, стои сам сред пустия площад под бурните
полунощни небеса, които чупят мълнии над изплашения град.

Лир декламира:

О, гръмове и молнии небесни!
Треснете над греха и суетата!
Небе, земя и ад! Всевишний боже!
О Сатана — — — и прочее.

– Що правиш тук, приятелю! – го пита с дървена усмивка неговият
лала.

– Пея песен на любовта и правдата!

Посред за миг мълчание на бурята далече някъде бездомен пес на-
дава към небето протяжен и страхотен вой на смърт.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11352>]